

Modlitba k bl. Janu Pavlovi II

*Bože, bohatý v milosrdenství,
který jsi povolal blahoslaveného
papeže Jana Pavla II.,
aby vedl celou tvoji církev,
uděť nám, abychom v síle jeho
učení s důvěrou otevřeli
svá srdce spásonosné milosti
Krista, Vykupitele člověka.
Neboť on s tebou žije
a kraluje v jednotě Ducha svatého
po všechny věky věků.
Amen*

KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE

PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2012

- 05.07.** - čtvrtek v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
- 12.08.** - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)
- 16.09.** - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Modlitba ve společenství

Proč se zabývám touto otázkou? Vyrostl jsem vychováván ve víře již od dětství. V dobách totality jsem získal zkušenost společné modlitby přede mší, kdy se modlívalo růžencem, a po mši kdy se modlívalo za kněze, k svátosti oltární a ochranu k Archanděli Michaeli či modlitby Mariánské pobožnosti. Do svého dospívání jsem mši a tyto společné modlitby považoval za to nejlepší, co mohu v náboženském životě dělat. Po revoluci přišly další možnosti, spojené i s životem farnosti mimo kostel, jako společná křížová cesta, posezení na farní zahradě, průvod Božího těla a podobně.

Od revoluce neuplynula dlouhá doba a v mé farnosti v Ústí n. L. se objevili „blázni“ co chtěli dělat nějakou evangelizaci. Ohlásili se, že chtějí udělat duchovní program pro mladé a v dalších dnech rozdávát v Ústí nějaké letáčky a zvat je na večerní program. Tenkrát na to setkání skoro nikdo nepřišel, jen nás pár mladých z farnosti a několik Romů, z nichž někteří si evangelizační setkání spletli se setkáním evangelíků.

Po nějaké době se vše vrátilo do normálu a farnost žila zase stejným způsobem. Najednou jsem si uvědomil, že nějak nudným způsobem. Uvědomil jsem si, že ve farnosti mám velkou jistotu a zároveň mne ta jistota nikam neposouvá. Vše je tak stejné, že i můj vztah k Bohu, k modlitbě a dokonce i k lidem (mým bližním) je stále stejný. Koho mám rád, mám rád stále. Koho nesnáším, toho nesnáším stále, někdy dokonce ještě víc. A v tom jsem ucítil, že pokud nebudu hledat nějakou změnu, půjde to se mnou až do důchodu. Navíc jsem si uvědomil, že víra pro mne není opravdovou oporou, že se vlastně za ní stydím, protože mi v životě působí spíše přítěž, než výhodu. V té době jsem si řekl dost, musím najít změnu.

Protože jsem už nějakou dobu animoval společenství mládeže, pokusil jsem se používat jako téma našich setkání Nový zákon. Chtěl jsem, abychom z Bible čerpali inspiraci a obohatili náš náboženský život, přímo tím, co Pán Ježíš říkal. Po několika měsících jsem viděl, že semena nepadají na živnou půdu, a že ještě v průběhu setkání usychají. Během následujícího léta jsem dospěl k zásadnímu rozhodnutí. Nové víno do nových měchů. Oslovil jsem „blázny“, kteří navštívili naši farnost, a poprosil je o přímluvnou modlitbu za změnu v mém životě. Pak se ještě asi půl roku nic nedělo, ale po této přišlo. Najednou se objevili noví lidé, z 50% noví věřící a z 50% vychovaní ve víře, kteří měli v srdci touhu se scházet na společnou modlitbu i vedle mší svatých a dalších aktivit ve farnosti. Najednou jsme poznali, co to je čerpat z Krista, z církve, z modlitby, z četby Písma svatého, z osobní modlitby. Náboženství se pro nás stalo výhodou a oporou. V osobním životě jsme byli o 1000 % šťastnější a pro své okolí mnohem snesitelnější, než do té doby.

V rámci našeho setkání jsme udělali zásadní krok, který to vše odstartoval. Poprosili jsme Pána Ježíše Krista, který zemřel za naše hříchy, a má s naším životem svoje plány a cíle, aby nám odpustil naše hříchy a dal nám nový život - život Kristových učedníků. Proto chci každého pozvat, kdo by rád udělal podobnou změnu v životě, k osobní modlitbě nového přijetí Pána Ježíše do srdce.

Především chci pozvat k společnému setkávání a modlitbě manžele a rodiny. Proto bych rád založil společenství na Mělníce. Prosím o modlitbu během léta, abychom nový školní rok mohli prožít novým způsobem.

Ať Pán je stavitelem svého díla.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Rok víry

Benedikt XVI. 16. října 2011 oznámil, že příští rok hodlá vyhlásit Rokem víry. Učiní tak u příležitosti 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu. 18. června 2012 ve vatikánském tiskovém středisku byl představen Rok víry vyhlášený Benediktem XVI. na období od 11. října 2012 do 24. listopadu 2013. Rok víry bude podle arcibiskupa Rino Fisichella plný významných událostí a jeho cílem je povzbudit víru věřících, kteří v každodenních těžkostech nepřestávají svěřovat svůj život Pánu.

„Jedině skrze víru roste víra,“ poznamenává Svätý otec v apoštolském listě Porta fidei vyhlášujícím Rok víry v souvislosti s 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a 20. výročí Katechismu katolické církve. Předseda Papežské rady pro novou evangelizaci Rino Fisichella poukázal na historické pozadí této iniciativy Benedikta XVI.: „Rok víry byl naposledy vyhlášen v roce 1968 a jeho smyslem bylo připomenout výročí mučednictví apoštola Petra. Nezapomínejme, že se psal rok, který představuje v myslích mnoha lidí dodnes zvláštní dějinné období. Papež Pavel VI. chtěl tehdejší Rok víry zakončit slavnostním vyznáním víry, které sám napsal a je známo pod názvem Krédo Božího lidu. Kromě významných jubileí, jako je půlstoletí od zahájení koncilu a dvacet let od vydání Katechismu, však byla přijata myšlenka dát zvláštní prostor reflexi víry v kontextu všeobecné krize, a není třeba skrývat, že existuje určitá krize víry.“

V aktuálním historickém kontextu, který je charakterizovaným sekularismem - vysvětlil dále arcibiskup Fisichella – existuje tendence „žít ve světě, jako by Bůh neexistoval“. Křesťanské společenství nabízí Rok víry těm, kteří zakoušejí stesk po Bohu a touhu setkat se s Ním. První událostí Roku víry bude v neděli 21. října kanonizace 6 mučedníků a svědků víry. Potom proběhne celá řada dalších iniciativ, mezi nimiž je třeba zmínit zvláště Světové setkání mládeže v Rio de Janeiru v červenci příštího roku. Arcibiskup Fisichella také oznámil, že Kongregace pro bohoslužbu a svátosti schválila u příležitosti blížícího se Roku víry zvláštní mešní formulář nazvaný „Za novou evangelizaci“. Poukázal také na význam lidové zbožnosti. „Lidová zbožnost je velmi důležitým výrazem života víry, kterou zvláštním způsobem zviditelňuje na poutních místech. Tyto svatyně jsou privilegovanými místy víry a nové evangelizace. Miliony a miliony lidí totiž každoročně přicházejí na různá poutní místa,“ uvedl.

Na úrovni všeobecné církve bude v Roce víry XIII. řádné generální shromáždění Synody biskupů, které papež Benedikt XVI. svolal na říjen roku 2012 „a jež se bude věnovat tématu „Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry“. V průběhu této synody se 11. října 2012 uskuteční slavnostní bohoslužba k zahájení Roku víry a k oslavě padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu.

Kongregace pro nauku víry ve své nótě také zdůrazňuje význam elektronických médií a moderních technologií. Ty mají, spolu

YEAR OF FAITH 2012
2013

s brožovanými a cenově snadno dostupnými vydáními, pomoci šíření dokumentů II. vatikánského koncilu a katechismu. Moderní komunikace mají být pro biskupské konference také prostředkem k šíření povědomí o světcích, pocházejících z jejich území, kteří jsou skutečnými svědky víry.

Kongregace pro nauku víry povzbuzuje diecéze k uspořádání studijního dne, věnovaného Katechismu katolické církve, určeného zejména kněžím a katechetům, a vůbec k trvalé kněžské formaci, zaměřené na dokumenty II. vatikánského koncilu a katechismus. V akademické a kulturní sféře pak nota vybízí k tvůrčímu dialogu mezi vírou a rozumem, například formou sympozií. Farnosti, společenství a hnutí mohou Rok víry prožít například intenzivnějším slavením víry v liturgii, podporou lidových misí a podobných iniciativ.

Rok víry bude dobrou příležitostí k tomu, abychom víru intenzivněji slavili v liturgii, zvláště při eucharistii. V eucharistii, která je tajemstvím víry a zdrojem nové evangelizace, se víra církve hlásá, slaví a také posiluje. Všichni věřící jsou proto vyzýváni, aby se eucharistie účastnili aktivně, plodně a vědomě, a tak se mohli stát skutečnými Pánovými služebníky.

Všichni věřící, kteří jsou vyzýváni k obnově daru víry, by měli usilovat o to, aby svou vlastní zkušenost víry a lásky předávali svým bratřím a sestrám v jiných křesťanských církvích a nekřesťanských náboženstvích, nevěřícím a také těm, kdo se k otázce víry staví indiferentně. Lze doufat, že všichni věřící křesťané, když si uvědomí, že „přijali zvěst o spáse, kterou mají předložit všem“, tímto způsobem zahájí jakési misie směřující k těm, s nimiž žijí a pracují.

Víra „je našim celoživotním společníkem, který nás uschopňuje, abychom stále novými očima vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala znamení času provázející soudobé dějiny, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkríšený Pán je přítomen ve světě“. Je aktem osobním a zároveň společným: je to Boží dar, který je třeba prožívat ve společenství církve a předávat světu. Každá iniciativa navržená k oslavě Roku víry má sloužit právě k tomu, aby napomohla radostnému znovuobjevení víry a podpořila její předávání. Výše zmíněná doporučení si kladou za cíl vyzvat všechny členy církve k úsilí, aby se nadcházející Rok víry mohl stát zvláštním časem, kdy se my křesťané budeme moci podělit o toho, kdo je nám nejdražší: o Krista Ježíše, Spasitele všech lidí a Krále celého světa, neboť „od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12, 2).

Apoštolský list papeže Benedikta XVI. PORTA FIDEI daný „motu proprio“ k vyhlášení Roku víry (výběr)

Brána k víře (srov. Sk 14, 27), jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechá přetvářet proměňující milostí. Vstoupit do této brány znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem (srov. Řím 6, 4), díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Ten je plodem zmrtvýchvstání Pána Ježíše, který chtěl darem svého Svatého Ducha přivést všechny ty, kdo v něj uvěří, do své slávy (srov. Jan 17, 22). Vyznávat víru v Trojici – Otce, Syna a Ducha Svatého – znamená věřit v jednoho Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4, 8): Otce, jenž v plnosti času poslal svého Syna pro naši spásu, v Ježíše Krista, jenž v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání vykoupil svět, a v Ducha Svatého, jenž po staletí vede církev v očekávání slavného Pánova návratu.

Nelze se smířit s tím, že by sůl ztratila svou chuť a světlo zůstalo skryto (srov. Mt 5, 13–16). Tak jako samařská žena mohou i dnešní lidé zakoušet potřebu vydat se ke studni a slyšet Ježíše, který nás zve, abychom v něj uvěřili a čerpali živou vodu vyvěrající z jeho pramene (srov. Jan 4, 14). Musíme znovu objevit chuť nechat se krmit Božím slovem, věrně předávaným v církvi, a chlebem života, nabídnutým jako pokrm jeho

učedníkům (srov. Jan 6, 51). Ježíšovo učení skutečně zaznívá i dnes se stejnou intenzitou: „Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu“ (Jan 6, 27). Otázku, kterou tehdy Ježíšovi kladli jeho posluchači, vznášíme i dnes: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ (Jan 6, 28). A známe také Ježíšovu odpověď: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal“ (Jan 6, 29). Víra v Ježíše Krista je tedy definitivní cestou k dosažení spásy.

Obnovy církve lze dosáhnout také skrze svědectví, jež svým životem vydávají věřící. Už tím, že žijí ve světě, jsou křesťané povoláni, aby vyzařovali slovo pravdy, které nám zanechal Pán Ježíš. Sám koncil řekl ve své věroučné konstituci *Lumen gentium* toto: „Kristus byl ovšem ‚svatý, nevinný, neposkvrněný‘ (Žid 7, 26), nepoznal hřích (srov. 2 Kor 5, 21) a přišel jen usmířit hříchy lidu (srov. Žid 2, 17); v církvi však jsou i hříšníci; je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy. Církev ‚při svém putování prochází mezi pronásledováními ze strany světa a útěchami od Boha‘ a hlásá kříž Páně a jeho smrt, dokud on nepřijde (srov. 1 Kor 11, 26). Moc zmrtvýchvstalého Pána ji však posiluje, aby trpělivostí a láskou překonávala trápení a nesnáze vnitřní i vnější a aby ve světě věrně, i když zastřeně, zjevovala jeho tajemství až do té doby, dokud nebude na konci odhaleno v plném světle.“

Rok víry je tedy z této perspektivy pozvánkou ke skutečnému a novému obrácení se k Pánu, jedinému Spasiteli našeho světa. V tajemství své smrti a svého vzkříšení Pán zjevil plnost lásky, jež nás vysvobozuje a volá k obrácení života skrze odpuštění hříchů (srov. Sk 5, 31). Podle svatého Pavla nás tato láska přivádí k novému životu: „Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkríšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6, 4). Díky víře přetváří tento nový život celé lidské bytí podle radikální novosti zmrtvýchvstání. Do té míry, v níž člověk svobodně spolupracuje, procházejí jeho myšlenky i city, jeho mentalita i chování pozvolným procesem očišťování a proměny na cestě, jež v tomto životě nikdy úplně nekončí. „Víra, která se projevuje láskou“ (Gal 5, 6), to je nové měřítko porozumění a jednání, které proměňují celý lidský život (srov. Řím 12, 2; Kol 3, 9–10; Ef 4, 20–29; 2 Kor 5, 17).

Rád bych nyní načrtnul cestu, jež nám má pomoci porozumět lépe nejen obsahu víry, ale také samotnému aktu, jímž se v naprosté svobodě rozhodujeme odevzdat se plně Bohu. Existuje totiž hluboká jednota mezi aktem, jímž věříme, a obsahem, jemuž dáváme svůj souhlas. Vstoupit do této reality nám pomáhá také svatý Pavel, když píše: „Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse“ (Řím 10, 10). Srdce naznačuje, že první akt, jímž se člověk přibližuje k víře, je Božím darem a působením milosti, která jedná v nitru člověka a přetváří jej.

V tomto ohledu slouží jako zvláště výmluvný příklad Lýdie. Svatý Lukáš vypráví, že když byl Pavel ve Filipech, šel v sobotu hlásat evangelium některým ženám. Byla mezi nimi i Lýdie a „Pán jí otevřel srdce, takže pozorně naslouchala Pavlovým řečem“ (Sk 16, 14). Význam tohoto prohlášení je důležitý. Svatý Lukáš tu ukazuje, že nestačí znát obsah toho, čemu se má uvěřit. Srdce, skutečný svatostánek skrytý uvnitř člověka, se musí otevřít milosti, jež očím umožňuje, aby viděly pod povrch, a člověk tak mohl pochopit, že to, co se hlásá, je Boží slovo.

Vyznání ústy zase naznačuje, že k víře nutně patří také veřejně vydávané svědectví a angažovanost. Křesťan nikdy nesmí přemýšlet o víře jako o soukromé záležitosti. Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním. Toto „bytí s Pánem“ ukazuje na nutnost porozumět důvodům, proč věřit. Právě proto, že jde o svobodný akt, vyžaduje víra společenskou odpovědnost za to, v co se věří. Tento veřejný rozměr víry a její odvážné hlásání všem lidem předvedla církev zcela jednoznačně při Letnicích. Je to dar Ducha Svatého, který nás uschopňuje k misijnímu poslání a posiluje naše svědectví, aby bylo upřímné a nebojácné.

Vyznání víry je aktem osobním a zároveň společným. Prvním předmětem víry je totiž církev. Ve víře celého křesťanského společenství dostává jedinec křest, skutečné znamení vstupu mezi věřící lid, aby získal spásu. Jak čteme v Katechismu katolické církve: „Věřím‘ (apoštolské vyznání víry): to je víra církve, kterou osobně vyznává každý věřící, zvláště při křtu. ‚Věříme‘ (nicejsko-cařihradské vyznání víry v řeckém originále): to je víra církve, kterou vyznávají biskupové shromáždění na koncilu nebo liturgické společenství věřících v běžném životě. ‚Věřím‘: tak také církev, naše matka, odpovídá Bohu svou vírou a učí nás říkat ‚Věřím‘, ‚Věříme‘.“

Je zřejmé, že k tomu, aby člověk mohl dát svůj souhlas, tedy aby výslovně a úplně svým rozumem a vůlí přilnul k tomu, co církev předkládá, je nutné poznat obsah víry. Toto poznání uvádí do plnosti Bohem zjeveného spásonosného tajemství. Dát svůj souhlas dále znamená, že když člověk věří, svobodně přijímá celé tajemství víry, protože garantem jeho pravdivosti je Bůh, který se zjevuje a dovoluje nám, abychom poznali tajemství jeho lásky.

Na druhou stranu nesmíme zapomínat, že v našem kulturním kontextu existuje množství lidí, kteří v sobě sice nerozpoznávají dar víry, upřímně však hledají nejvyšší smysl a konečnou pravdu svého života i celého světa. Toto hledání je skutečnou „preambulí“ k víře, neboť vede lidi po cestě směřující k tajemství Boha. Lidský rozum v sobě nese vrozenou potřebu „toho, co platí a trvá vždycky.“ Tato potřeba pak zakládá trvalé a do lidského srdce nesmazatelně vepsané nutkání jít a nalézt toho, jehož bychom nikdy nehledali, kdyby nám už předtím nevyšel naproti. Víra nás k tomuto setkání zve a plně nás pro ně otevírá.

„Aby se slovo Páně dále šířilo a bylo přijímáno“ (2 Sol 3, 1): kéž tento Rok víry znovu utvrdí náš vztah s Kristem Pánem, neboť jediné v něm se skrývá jistota, s níž můžeme hledět do budoucnosti, a záruka skutečné a trvalé lásky. Slova svatého apoštola Petra představují konečný pohled na víru: „A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1, 6–9). K životu křesťanů patří radost i utrpení. Kolik svatých žilo v samotě! Kolik věřících prochází i v dnešní době zkouškou Božího mlčení, ačkoliv by raději slyšeli jeho útěšný hlas! Životní zkoušky, jež nám pomáhají porozumět tajemství kříže a dávají nám podíl na utrpeních Kristových (srov. Kol 1, 24), jsou předzvěstí radosti a naděje, k nimž víra směřuje: „Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný“ (2 Kor 12, 10). S nezvratnou jistotou věříme, že Pán Ježíš zvítězil nad zlem a smrtí. A s touto pevnou důvěrou se mu také svěřujeme: je přítomen mezi námi a přemáhá moc zla (srov. Lk 11, 20). Církev, viditelné společenství jeho milosrdenství, pak trvá v něm jako znamení konečného smíření s Otcem. Svěťme tento čas milosti Matce Boží, která byla nazvána „blahoslavená“, neboť „uvěřila“ (Lk 1, 45).

Dáno v Římě u sv. Petra, 11. října roku 2011, v sedmém roce mého pontifikátu.

BENEDICTUS PP. XVI